

sidder, hvis ikke Socialdemokratiet i mange Aar havde været med til at støtte Venstre i Kampen mod Højre i denne Sag. Selvfølgelig have vi Andel i Æren derfor, Andel i Æren for de Fremskridt, der ere naaede, men de Herrer have hele Skammen for de Tilbageskridt, der ere skete. Det er hele Sagens rene og klare Stilling, den ville Landets Hundredetusinde Vælgere let forstaa.

Jeg har saa kun en enkelt Bemærkning at gøre til det ærede Medlem fra Assens (Berntsen). Jeg har paavist, at hans Beregning om de 31 ikke holder Stik. For til den ene syge svarer en anden syg i det andet Parti, og desuden er der to Stemmer at løbe paa, som maa stemme for, hvis deres Motivering med Forsvarssagen er alvorlig ment. Det er ganske klart, thi en Højremand kan ikke staa op og sige, at han vil stemme for den Valgret af Hensyn til Forsvarssagen, Fædrelandets Forsvar, og saa opgive dette Hensyn til Fædrelandets Forsvar, fordi han ikke kan faa gamle Mennesker givet to Stemmer. Det er jo dog en Umulighed, Højres Stilling kan ikke være saaledes, at det kun vil forsvare Fædrelandet, naar gamle Mennesker kunne faa to Stemmer, men ikke vil forsvare det, naar de kun kunne faa een. Saa der er endda to Stemmer at løbe paa.

Jeg har saa kun en Bemærkning at gøre til det ærede Medlem om de løse Elementer. Om dem, han der kalder de løse Elementer, maa jeg fremdeles hævde, at de have de samme Samfundsinteresser som andre, egentlig nok saa store Samfundsinteresser, for det er de fattigste, allerdaarligst stillede, og der er ingen, der har mere Interesse i en god Alderdomsforsørgelse, godt Skolevæsen o. s. v., det maa jeg aldeles bestemt hævde. Det ærede Medlem hører jo paa en vis Maade selv til de løse Elementer i vort Samfund. Det ærede Medlem har Bopæl i København og kommunal Valgret paa Fyn, han har været Sogne- raadsformand, jeg ved ikke, om han er det endnu, og er Amtsraadsmedlem, han hører til dem, der flytte meget frem og tilbage, og han maa have Ret til selv at vælge sin Bopæl. Men de andre løse Elementer ere ikke saa heldigt stillede, at de kunne bo en Del af Aaret i København, en anden

Del paa Landet; dem vil det ærede Medlem berøve Valgret, og det finder jeg er ganske overordentlig uretfærdigt. Saa spurgte det ærede Medlem, om det overhovedet var rigtigt at indrømme dem denne Ret, og kom med nogle Argumenter for, at de slet ikke skulde have den. Men jeg vil sige: Ved det ærede Medlem da ikke, hvad han selv stemte for i Fjor og selv stemte for i Forfjor? Det, det ærede Medlem stemte for i Fjor, er det, som vi Socialdemokrater fremdeles staa fast paa.

Anders Nielsen: Maa jeg allerførst gøre en Bemærkning i Anledning af den gamle Højrekrønike, som det ærede Medlem fandt det passende at drage ind Debatten her, men som i øvrigt slet ikke kommer Sagen ved. Det er en Højrekrønike, der har gaaet baade i Pressen og paa Møder, at jeg skulde have været med at snigløbe forhenværende Marineminister Ravn. Jeg tilbageviser det her paa dette Sted som et saa aldeles grundløst Paahit, som ikke har det mindste med Sandheden og Virkeligheden at gøre. Jeg har aldrig ført Forhandlinger paa Tomandshaand med Marineminister Ravn, i det hele taget ikke ført Forhandlinger paa andre Steder end de, som Grundloven direkte foreskriver, nemlig her i Tinget og i Udvalget. Og det vil ikke være muligt for det ærede Medlem og hans Fæller i saa Henseende, for de Herrer af Højre, med Spor af Berettigelse at godtgøre Rigtigheden af denne Skrøne, denne Krønike, thi den har ikke det ringeste med Virkeligheden at bestille. Jeg har aldrig sluttet Overenskomst med forhenværende Marineminister Ravn, hverken personlig eller paa mine Partifællers Vegne. Der har ikke været nogen Overenskomst og følgelig heller intet Brud paa en saadan. Mit Forhold i denne Sag til den Mand, som i sin Tid stod i Spidsen for Marinen, ligger for Resten klart for Dagen gennem Taler her i Folketinget, refererede i Rigsdagstidende, og desuden gennem en udførlig Redegørelse, der blev optagen i Dagbladet „Politiken“, og en Række Provningsblade i sin Tid. Nu har jeg faaet Lejlighed til her fra dette Sted — jeg haaber ikke, der skal gives Anledning dertil tiere — at tilbagevise det som rent og skært Digt og Paahit, denne gamle Højrehistorie,